

Faneva Người Truyền Giáo

Bài của Marissa Widdison

Các Tạp Chí Giáo Hội

(Dựa trên một câu chuyện có thật)

Qua khung cửa sổ, Faneva nhìn ra con đường đông đúc bên ngoài nhà mình. Em có thể thấy người ta kéo xe rau, gạo, vải và các hàng hóa khác để bán. Em có thể nghe thấy tiếng còi xe bấm inh ỏi và tiếng chó sủa. Rồi em nghe một tiếng động khác. “Mẹ ơi, có ai gõ cửa kìa!” Faneva kêu lên. Mẹ của em ra mở cửa. Hai thanh niên mặc com lê và cà vạt đang ở trước cửa. Faneva chưa bao giờ thấy ai ăn mặc như thế trong khu xóm của mình ở Madagascar trước đây.

Một người nói: “Chúng tôi là những người truyền giáo từ Giáo Hội Các Thánh Hữu Ngày Sau của Chúa Giê Su Ky Tô.” “Chúng tôi giảng dạy mọi người về Chúa Giê Su. Chúng tôi có thể chia sẻ một sứ điệp với chị được không?” Faneva rất phấn khởi khi mẹ của em mời họ vào bên trong. Cả gia đình quây quần lại để nghe về Chúa Giê Su Ky Tô và Giáo Hội của Ngài đã trở lại thế gian như thế nào. Sau ngày hôm đó, những người truyền giáo đã nhiều lần đến thăm gia đình của

Faneva. Họ mang theo một cuốn sách tên là *Các Câu Chuyện trong Sách Mặc Môn*. Faneva thích đọc sách đó với gia đình của em!

Faneva tự nhủ: *Một ngày nào đó tôi sẽ trở thành một người truyền giáo và chia sẻ Sách Mặc Môn với những người khác.*

Một lần khác khi những người truyền giáo đến, họ đã dạy cho gia đình của Faneva cách cầu nguyện. Faneva biết rằng em có thể nói chuyện với Cha Thiên Thượng mọi lúc, mọi nơi.

Faneva nghĩ: *Một ngày nào đó tôi sẽ trở thành một người truyền giáo và giảng dạy cho những người khác về sự cầu nguyện.*

Một ngày nọ, những người truyền giáo đã hỏi một câu hỏi quan trọng.

Một người truyền giáo đã hỏi: “Anh chị em có chịu noi theo gương của Chúa Giê Su Ky Tô và chịu phép báp têm không?”

Faneva cảm thấy vui vẻ trong lòng. Em nói: “Dạ chịu!”

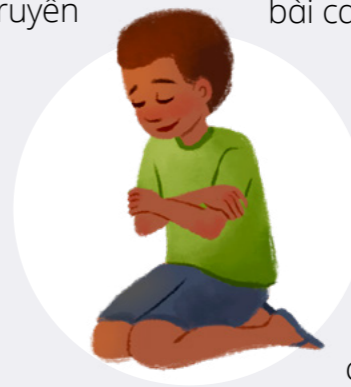
Người anh và mẹ của em nói: “Vâng!”

Cha của em nói rằng ông chưa sẵn sàng chịu phép báp têm. Nhưng ông vẫn chấp nhận cho những người còn lại trong gia đình chịu phép báp têm. Và vậy là họ chịu phép báp têm! Faneva được báp têm bởi một trong những người truyền giáo mà đã dạy em về Chúa Giê Su.

Faneva nghĩ: *Một ngày nào đó, tôi sẽ trở thành một người truyền giáo và giúp mọi người chịu phép báp têm.*

Một trong những điều tốt nhất khi trở thành một tín hữu của Giáo Hội là tham dự Hội Thiếu Nhi. Faneva yêu thích các sinh hoạt và gặp gỡ bạn bè mới. Nhưng điều em thích nhất là hát những bài ca trong Hội Thiếu Nhi. Vào một ngày Chủ Nhật nọ trong Hội Thiếu Nhi, các em thiếu nhi đang hát những bài ca về việc chia sẻ phúc âm.

Faneva hát: “Tôi muốn là một người truyền giáo bây giờ.” “Tôi không muốn chờ cho đến khi tôi lớn lên.” Faneva nhận ra rằng *Tôi có thể bắt đầu làm công việc truyền giáo bây giờ. Tôi không cần phải chờ cho đến một ngày nào đó!*

Kể từ lúc đó, Faneva đã tìm mọi cách để em có thể chia sẻ phúc âm.

Em cố gắng trở thành một tấm gương tốt. Em mời những người khác đi nhà thờ. Em đã giúp đỡ những người hàng xóm của mình. Sau một vài năm, em đã đủ tuổi để giúp những người truyền giáo giảng dạy cho những người trong thành phố của em. Trong một vài năm nữa, em đã phục vụ công việc truyền giáo của chính mình—gặp gỡ những người mới và chia sẻ phúc âm, cũng giống y như những người truyền giáo đã chia sẻ với em vậy. ●

Faneva nói: “Tôi thà dành thời gian với những người truyền giáo hơn là làm bất cứ điều gì khác.” Em đã được kêu gọi phục vụ với tư cách là người truyền giáo tại quê nhà em ở Madagascar.

HÌNH ẢNH DO SHANA KEEGAN HOÀ